

En sesong er ferdig, er du klar for en ny?

Mitt nye mannskap sukka tungt da vi gikk ut av båten etter høstens siste seilas. Mange måneder til neste gang. Som trøst måtte jeg ta henne med på en liten seiltur for å se at vinterseilene var riktig satt på. Men for oss som har båt, trenger det ikke være slutt på sesongen. Sett opp noen gamle seil, så kan du være klar hele året. Båten ligger der, og det kan være oppkvikkende bare å ha muligheten.

Mange av oss er også glad i å gå på ski, og er det bra skiføre gjør det godt med en tur i marka. Her i Bodø er det mange muligheter med over tre mil med lysløyper rett utenfor stuedøra. Men klimaet er ikke lenger slik at vi kan regne med stabilt skiføre. Noen år har det vært langt finere å seile enn å gå på ski, selv i begynnelsen av januar. Da er det bra å ha båten i beredskap. Seilturene om vinteren er ekstra flotte. Det blir ikke så mange av dem, men lys og farger er helt annerledes enn om sommeren.

En vinterdag var vi to båter ute og seilte. Plutselig ble jeg pepa med snøballer. Ganske overraskende, men artig da jeg seilte inn på dem fra lo og kunne ta litt igjen. Og så seile fort bort fra dem. Det er flere muligheter en vinterdag!

Gjennom vinteren våkner jeg til vær tilpasset mer til seiling enn skigåing. Ja, takk begge deler, sa Ole Brum. Da kan en ta en skitur på formiddagen og rekke en seiltur på ettermiddagen. Bedre blir det ikke. Mitt motto er derfor – vær seilberedt – også om vinteren.

Ha en god vintersesong.

Bernt Aanonsen, leder i Bodø Seilforening

PRIVAT

HAVN: Ankringsplass bak revet i Tobago Keys.

PRIVAT

I MÅL: Velkomstpary for INUA i St. Lucia etter første Atlanterhavskryssing med ARC 2015.

LANGTUR

Trygt, trangt og humpete for INUA over Atlanteren

De tapte kanskje uskylden under atlanterhavskryssingen. – Men lysten til å seile, den har blitt sterkere, forteller ekteparet Karin og Enno Rodegerdts fra Bodø. Og – legger de til med et gjensidig lite dytt med albuen i siden, vi har blitt enda gladere i hverandre.

AV FRITZ LEO BREIVIK • Ekteparet Rodegerdts seilte ut fra Bodø i juni i fjor og deltok etter hvert i ARC (Atlantic Rally for Cruisers) i november/desember, som minste båt, med 31 fot lange INUA (Hallberg-Rassy 310). Regattaen går hvert år fra Kanariøyene til Karibia, som da også var INUAs mål dette året på havet. De brukte 22 døgn på overfarten. Et par tirsdager etter hjemkomsten i august, etter 13 000 nautiske mil under seil, var de igjen klar for klubbregatta, dog noe nedlastet ennå med utstyr fra turen og ganske så utblåste seil. Men seilgleden var i godt hold.

– Hm, det føles nesten som om vi ikke har vært borte så lenge som ett år. Men hva gjør vel det. Vi ser for oss å bli gamle i Bodø, i Tyskland og til sjøs, sier de to som opprinnelig kommer fra Tyskland. Både Karin og Enno Rodegerdts jobber begge ved Nordlandssykehuset, hun som radiograf og han som røntgenlege. Til neste langtur seiler de nok i en større båt. Ble de lei av noe, ja så var det å bo mellom esker av proviant, reserveutstyr og poser med klær.

– Vi skjønte tidlig at vi måtte evakuere forpiggene og sove i salongen under havkryssinger. Ikke bare fordi vi trengte stueplass, også fordi det var vanskelig å sove i en forpigg som beveget seg som i en berg-og-dal-bane ute på et hav som aldri lå i ro. For anker klarte vi oss med stueplass i akterlugaren.

Seilturen fra Bodø gikk nedover langs norskekysten. Opprinnelig plan var å krysse Nordsjøen, men værmeldingen var dårlig og de valgte derfor å krysse Skagerrak til Skagen, videre gjennom Lillebelt (mellom fastlandet og Fyn) og inn i Kielkanalen, deretter inn i Elbe som førte

PRIVAT

LOW BAY, BARBUDA: Karin i turkis hav og 30 km strand bare for oss.

dem oppover til Hamburg. På returen fulgte de Elbe tilbake og videre til Cuxhaven, hvor de endelig kunne sette seil ut i Nordsjøen. Svippturen innom Tyskland gjorde de til ære for familie og venner. Reiseruten og opplevelsene ellers er mest levende og utrolig godt fortalt, på tysk og på norsk, i deres egen blogg fra turen (se bloggadresse nederst). Anvi ikke har vært borte så lenge som ett år. Men hva gjør vel det. Vi ser for oss å bli gamle i Bodø, i Tyskland og til sjøs, sier de to som opprinnelig kommer fra Tyskland. Både Karin og Enno Rodegerdts jobber begge ved Nordlandssykehuset, hun som radiograf og han som røntgenlege. Til neste langtur seiler de nok i en større båt. Ble de lei av noe, ja så var det å bo mellom esker av proviant, reserveutstyr og poser med klær.

– Vi gjorde mange erfaringer. Disse har vi systematisk og detaljert skrevet ned underveis. Det ble mange punkter, og denne listen deler vi gjerne med andre ved at vi etter hvert skal legge den ut på bloggen vår. En av de dårligste erfaringene vi gjorde, opplevde vi allerede kort etter start fra Kanariøyene. Det blåste stiv kuling bakfra og det tålte verken vindroret på grunn av en liten, men avgjørende teknisk feil i monteringen, eller festet til autopiloten som gradvis tok kvelden. Vindroret fikk vi ikke reparert før vi kom til Karibia, mens autopiloten gikk av og på under hele kryssingen. Det førte til at vi måtte håndstyre i fire døgn på skift. De andre døgnene kunne vi aldri stole

på at den holdt kursen, eller den kunne i verste fall slutte helt å fungere. Det var tøft.

Etter et par-tre døgn med kurs mot sørvest, roet vinden seg, og vi nådde passaten. Det gjorde seilassen mer behagelig med hensyn til vind. Men etter hvert som vi beveget oss vestover, ble varmen desto mer plagsom. Vi hadde ikke mulighet til å montere Bimini som solskygge på dekk i vår lille båt. Derfor holdt vi oss for det meste under dekk på havkryssinger. Men vi måtte selvsagt holde utkikk etter andre båter hvert 20. minutt. Med over 30 grader under dekk, og med skalkede luker på grunn av bølger som skyllet over dekk – ja da ble det hett til tider, forteller de.

Men det var ikke disse minnene som først dukket opp fra turen under vår samtale. Og ikke minst lyser stoltheten over at de hadde realisert et mål og en drøm.

– Måten vi ble tatt i mot på da vi ankom St. Lucia i Karibia, var rørende. Da glemmer vi fort kopper og kar som flyr ut av oppvasken for tiende gang, blåflekker som kan skremme enhver ekte mann fra å vise frem kona si i sommertøy, vi glemmer den dingsen vi bare måtte ha tak i øyeblikkelig, men som lå nedpakket nederst og innerst i akterlugaren. Og vi glemmer de truende stormfulle lavtrykk som snek seg inn på bakfra, mens motoren ytte sitt beste gjennom vindstilla og høye dønninger – på de siste dråper diesel – mot trygg havn på Azorene. Joda, sånne ting fortrennes fort av tanker om våre deilige måneder der borte før vi satte seil nordover igjen 4. mai, forteller ekteparet Karin og Enno Rodegerdts.

Les mer fra turen på Inuas blogg sv-inua.net.

NYTT FRA BODØ SEILFORENING • bodoseilforening.no • Sponsorer for Nordland Offshore Race

